

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดเขาศาลา อ.บัวเขต จ.สุรินทร์

เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๓

สงวนจิตไว้ด้วยธรรม

จะเตือนเสียก่อนเวลาฟังเทศน์ให้พากันสงบ อย่าหยอกอย่าเล่นเอิกเกริกเฮฮา ไม่เกิดประโยชน์แก่เราสร้างบุญสร้างกุศล เพื่อหัวใจเราและชาติบ้านเมืองของเรา ให้พากันตั้งใจสงบในขณะที่ฟัง เรียกว่าเราบำเพ็ญประโยชน์ นี่เริ่มแล้วนะ เริ่มพูดให้พี่น้องทั้งหลายตั้งแต่เริ่มเตือนให้ทราบวิธีการฟังธรรม นำผลประโยชน์เข้าสู่ใจของเรา ต้องฟังด้วยความตั้งอกตั้งใจ จิตใจจดจ่อต่อเนื่องกันกับเสียงอรรถเสียงธรรมเข้าสู่ใจ โดยสม่ำเสมอ ใจเมื่อได้รับธรรมแล้วจะมีความร่มเย็นภายในตัวเอง

เพราะใจนี้ไม่เคยมีความร่มเย็นเป็นสุข อย่างมากชั่วประเดี๋ยวประด๋าว ผ่านมาเป็นความรื่นเริงบันเทิงในเรื่องราวต่าง ๆ ชั่วเล็กน้อยเท่านั้นก็ผ่านไป จากนั้นก็มีแต่ฝันแต่ไฟเผาไหม้อยู่ภายในหัวอกของเรา ประหนึ่งว่าไฟไหม้กองแกลบนั่นเอง นี่คือเรื่องของกิเลสตัณหาที่เป็นข้าศึกต่อธรรม และเป็นข้าศึกต่อชาวพุทธเรา จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ตั้งอกตั้งใจชวนชวยธรรมเข้าสู่ใจในขณะที่ฟัง ให้ต่างคนต่างตั้งใจฟังจริง ๆ

ศาสนธรรมคือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เป็นคำสั่งสอนที่สะอาด สุขุมคัมภีรภาพมาก ไม่มีสิ่งใดเสมอในโลกนี้ เป็นธรรมของศาสดาองค์เอก ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาด้วยพระทัยคือใจบริสุทธิ์เต็มส่วน นำธรรมะที่มาสั่งสอนโลกนั้น เรียกว่าสวากขาตธรรม แปลว่าตรัสชอบทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีผิดมีเพี้ยนแม้แต่น้อยเลย พวกเราชาวพุทธจึงขอให้ตั้งอกตั้งใจเริ่มต้นตั้งแต่บัดนี้

วันนี้งานของเราก็เป็นงานที่มีเกียรติมากที่สุด สมกับงานช่วยชาติบ้านเมืองจริง ๆ เฉพาะงานนี้ก็มีย่านผู้มีเกียรติมีคุณธรรมอันสูงส่งทั้งนั้น พร้อมทั้งมีเกียรติมีอำนาจวาสนาปกครองบ้านเมืองแทนชาติไทยของเรา คือ พล.ต.วิวัฒน์ สาตะลักษณต์ ตำแหน่งของท่านเป็นผู้บัญชาการกองกำลังสุรนารี รวมแล้ว ๑๑ จ.ว.ด้วยกัน นี่ก็อยู่ในวาสนาบารมีของท่านนั่นเองจึงปกครองได้ คนไม่มีวาสนาบารมีปกครองไม่ได้ ถัดลงมาก็คือท่านนายอำเภอบัวเขต ก็มาเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรให้ชาวเราทั้งหลาย สองท่านนี้ก็นับว่ายิ่งใหญ่สมควรเป็นศักดิ์ศรีของชาติไทยได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว และผู้แสดงธรรมก็เป็นหลวงตาบัว ยศถึงชั้นหลวงตาบัวก็น่าจะเต็มยศแล้วนะ ก็พยายามช่วยพี่น้องทั้งหลายตลอดมา

ตั้งแต่วันเริ่มต้นได้ออกช่วยชาติบ้านเมือง ตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ นับตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๑ เป็นต้นมาจนกระทั่งบัดนี้ ถ้าพูดเรื่องการตะเกียกตะกายก็ตะเกียกตะกายมาได้ปีกว่าแล้ว การเทศน์ว่าการก็นับว่ามากจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา

บรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เทศนาว่าการทั่วประเทศไทยนี้ รู้สึกหลงตาจะหนักมากกว่าครูบาอาจารย์ทั้งหลาย บรรดาที่เทศนาว่าการแก้พี่น้องชาวไทยเราด้วยความเป็นผู้ นำ นี้ก็ได้ต่อสู้พยายามเต็มกำลังความสามารถเรื่อยมา เพื่อเห็นแก่พี่น้องชาวไทยเรา

หลักอื่นใดกฎเกณฑ์อื่นใดที่เข้ามาปกครองมนุษย์เรานี้ ถ้าไม่ใช่หลักศาสนา อย่างน้อยเข้าเคลือบแฝง ให้มีแต่โลกล้วน ๆ แล้วก็จะเข้าไปเพื่อความเดือดร้อน ไม่พ้นความเดือดร้อนไปได้ จึงต้องมีศาสนาเข้าเคลือบแฝงอย่างน้อย เฉพาะอย่างยิ่งชาติไทยของเรานี้เป็นลูกชาวพุทธ ควรเป็นลูกศิษย์ตถาคตคือพุทธบริษัท ที่ยอมรับธรรมของพระพุทธเจ้าไปปฏิบัติต่อตัวเอง ในตัวบุคคล ในครอบครัว สังคม หน้าที่การงานต่าง ๆ ตลอดส่วนรวม ขอให้มึธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษาเสมอ เราจะไม่เลยเขตเลยแดนแล้วก่อความเดือดร้อนวุ่นวายให้แก่กัน นี่หลักใหญ่

คำว่าศาสนา คือคำสั่งสอนของท่านผู้เป็นจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคม ได้แก่พระพุทธเจ้าของเรา เราก็คือชาวพุทธ ขอให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า จะเป็นคนดีคนดี ในครอบครัวผัวเมียก็อยู่กันเป็นสุข ว่างก็ไว้วางใจกันได้ดี ปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้า เช่น ท่านสอนว่า กาเมสุ มิจจาจาร เรื่องราคะตัณหา นี้เป็นน้ำล้นฝั่งตลอดเวลา ท่วมทับหัวใจสัตว์โลกให้เดือดร้อนไม่มีเวลาจิตจางลงเลย ท่านจึงสอนให้มีธรรมเป็นเครื่องกำกับ เป็นทำนบใหญ่สำหรับกันน้ำมหาสมมุติหานิยมคือราคะตัณหา นี้ให้อยู่ในฝั่งแห่งศีลแห่งธรรมที่พอดี

เช่นท่านสอนว่า กาเมสุ มิจจาจาร ให้มีขอบเขต ให้มีผัวมีเมียโดยเฉพาะ อย่าลุลามไปในที่ต่าง ๆ จะเป็นเหมือนไฟได้เชื้อ เผาไหม้ไปหมด เดือดร้อนไปหมด คนที่มีธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษาตัวแล้ว ได้เมียเพียงคนเดียวเท่านั้นพอแล้วกับบรรดากับธรรมกับหัวใจของเรา พร้อมกับให้ความร่มเย็นเป็นสุขแก่คู่ครองคือผัวเมียของเรา ผากเป็นผากตายกันได้ ผู้หญิงใดในโลกสู้เมียของเราคนเดียวไม่ได้ นี่คือผากเป็นผากตายกันได้ทุกอย่าง ชื่อสัตย์สุจริตต่อกัน เป็นอวัยวะเดียวกัน ผากได้ทุกอย่าง ทั้งผัวทั้งเมียต่างคนต่างไว้วางใจกันได้ มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน

อย่าเห็นหญิงอื่นใดว่าเป็นคุณเป็นประโยชน์ยิ่งกว่าผัวยิ่งกว่าเมียของเรา จะเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตัวของเราครอบครัวของเราให้แตกกระจัดกระจายไปได้ เพราะหญิงกาผากชายกาผาก นี่คือธรรมท่านสอนไว้อย่างนี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้นำไปปฏิบัติ

ให้มีขอบเขต อย่าปล่อยให้กิเลสตัณหาพาเป็นน้ำล้นฝั่ง จะสะท้อนย้อนกลับเข้ามาทับหัวใจเราให้เดือดร้อนวุ่นวายระส่ำระสาย ผัวเมียอย่างน้อยทะเลาะกัน เพราะไม่มีศีลข้อที่สามเป็นรั้วกันไว้เลย ผัวเมียอย่างน้อยทะเลาะกัน แล้วก็มีความระแคะระคายต่อกัน ผัวจะเคลื่อนย้ายไปไหนออกจากบ้านจากเรือน เมียจะเคลื่อนย้ายไปไหนออกจาก

บ้านจากเรือนไปทำหน้าที่การงานต่าง ๆ ก็ไม่พ้นที่ทั้งสองฝ่ายนี้แหละ ต่างฝ่ายต่างจ้องมองกันต่างระแคะระคายกันด้วยความไม่ไว้วางใจ นี่ก็คือกองทุกข์อันหนึ่ง เผออยู่ในหัวอกเมียด้วย เผออยู่ในอกผัวด้วย เพราะต่างคนต่างเป็นผู้ร้ายทำลายหัวอกของกันและกัน เพราะฉะนั้นท่านจึงให้มีศีลข้อที่สามนี้บังคับเอาไว้ให้อยู่ในขอบเขต

นี่คือเมียของเรา ตกลงเรียบร้อยแล้วด้วยความยอมรับทั้งสองฝ่าย โลกก็ยอมรับเรียบร้อยแล้ว ให้ฝากเป็นฝากตายต่อกัน โดยนำศีลธรรมเข้ามาปกป้องรักษา อย่าฝืนศีลฝืนธรรม ผัวเมียคู่นั้นจะมีจะจนขนาดไหน ภายในจิตใจจะชุ่มเย็นยิ่งกว่าใคร ๆ ทั้งนี้ที่ไม่มีขอบเขต เราปฏิบัติอย่างนี้แล้ว ครอบครัวนี้ปฏิบัติอย่างนี้ ครอบครัวนั้นก็ได้รับโอวาทคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างเดียวกัน ต่างคนต่างนำไปปฏิบัติ ต่างคนต่างมีความสงบร่มเย็น

จะมีบ้างจนบ้างเป็นเรื่องของโลกอนิจจัง อยู่ที่ไหนก็ไม่พ้นคำว่ามิได้มีเสีย มีสมบูรณ์ขาดแคลน เป็นธรรมดาทั่วโลกดินแดน อันนี้โลกยอมรับกัน แต่ที่ทำให้โลกเสียหายฉิบหายถึงขั้นที่ว่าอกจะแตกนั้น คือการทำลายศีลข้อที่สามนี้ ปฏิบัติตามกิเลสตัณหาพาลูกลามไปไม่มีขอบเขต นี่เป็นความเสียหายมาก ขอให้พี่น้องทั้งหลายจดจำธรรมข้อนี้ไว้แล้วไปปฏิบัติต่อครอบครัวของตน

ผู้ที่เป็นเด็กก็เหมือนกันก็ให้มีขอบเขต อย่าเป็นคนสุกก่อนห้าม ขายก่อนซื้อ เวลาจะขายจะซื้อกันแล้วไม่มีราคา ไม่มีใครมาซื้อก็หมดราคา เป็นหญิงหมดราคา ชายก็ขายทะเล่สิ่งฟุ้งพรวด ชายไม่มีหิริโอตตปะ ชายไม่มีธรรมในใจ ฉวยได้ฉวยเอา นี่คือชายเลวทราม อย่าเป็นชายประเภทนี้ ให้มีขอบเขตเป็นฝั่งเป็นฝาด้วยกัน นี่เรียกว่ามีศีลมีธรรมเป็นเครื่องปกครองรักษาเราทั้งหลาย นี่คือศาสนาท่านสอนในวันนี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจดจำเอาไว้

นี่พูดเพียงย่อ ๆ ในข้อที่สามแห่งศีลอันเป็นเรื่องสำคัญมาก สำหรับระคะตัณหา นี้ลูกหลานมากทุกวันนี้ กำเริบเลิบบ้าน มีแต่คนส่งเสริม ไปที่ไหนส่งเสริมแต่เรื่องกิเลสประเภทนี้ ที่จะเผาบ้านเผาเมืองไม่มีที่สิ้นสุดยุติลงได้เลย จึงต้องให้นำธรรมเข้ามากำกับรักษา เป็นท่านบใหญ่กันเอาไว้ อย่าให้กิเลสประเภทนี้รั่วไหลแตกซึมออกไปเป็นไฟ ย้อนเข้ามาเผาตัวของเรา นี่คือศาสนาท่านสอนไว้อย่างนี้ ขอให้ปฏิบัติ

เวลานี้ชาวพุทธเราทางด้านจิตใจนี้รู้สึกว่ายากที่เดียวจนน่าวิตก คือเรื่องสมบัติภายนอกเงินทองข้าวของ ตึกรามบ้านช่อง อาหารการบริโภค เครื่องใช้ไม้สอยนั้นมืออยู่ทั่วไปหมดไม่มีอดอยากขาดแคลน ทางส่วนร่างกายเรียกว่าสมบูรณ์พูนผล แต่ทางด้านจิตใจนี้รู้สึกว่ายากที่เดียวจากศีลจากธรรมเอามากทีเดียว บางรายตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นมาจนกระทั่งหลับ ทั้ง ๆ ที่ปฏิญาณตนว่าเป็นชาวพุทธ แต่ไม่เคยระลึกถึงพุทโธ หรือ

ธัมโม หรือสังโฆ แม้แต่บทหนึ่งบาทเดียวเลยในหัวใจ เรียกว่าตื่นขึ้นมาเปล่า ๆ หลับไปเปล่า ๆ

ตั้งแต่วันเกิดขึ้นมาจนกระทั่งบัดนี้ ก็เกิดขึ้นมาเป็นร่างมนุษย์เปล่า ๆ ไม่มีคุณค่าแห่งศีลแห่งธรรมติดใจเลย เวลาจะตายก็จะตายไปเปล่า ๆ ไม่มีคุณค่าศีลธรรมติดใจเลย เรียกว่าอยู่ด้วยความรวนเรร้อนไขว่คว่ำ ตายไปก็ตายไปแบบไม่มีฝั่งมีฝาย มีแต่ความทุกข์ความเดือดร้อนเผาผลาญตนเองจนกระทั่งลงในนรกได้ เพราะมีแต่ความชั่วช้าลามกเผาหัวใจ เพราะฉะนั้นจึงขอให้พากันอบรมจิตใจด้วยศีลด้วยธรรม

วันหนึ่ง ๆ ขอให้ระลึกพุทโธ หรือธัมโม หรือสังโฆ ธรรมทั้งสามประเภทนี้รวมลงแล้วเรียกว่าธรรมธาตุ ธรรมธาตุนี้แลครอบโลกธาตุอยู่เวลานี้ ที่โลกเรารู้กันว่าธรรมมีอยู่ ๆ คือธรรมธาตุนี้แล เป็นธรรมที่เลิศเลอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม พระอรหันต์ ตรัสรู้ธรรมเป็นธรรมธาตุขึ้นมาสั่งสอนโลก จึงไม่ใช่ของเล็กน้อย เป็นของเลิศเลอ ควรแก่เราที่เป็นชาวพุทธจะได้น้อมมาปฏิบัติ ให้ฝืนจิตฝืนใจอย่าให้เป็นไปตามกิเลส ความทะเยอทะยานจนเกินเนื้อเกินตัว จะเสียผู้เสียคนจนได้ เพราะกิเลสนี้จะมีแต่จุดลากลงไปทางต่ำตลอดไป ต่ำสุดก็คือนรก นี่เรียกว่าต่ำสุดของสัตว์โลกที่จะไปจมอยู่ชั้น ได้รับความทุกข์ความทรมาน

ในนรกหลุมหนึ่ง ๆ นั้น สัตว์ทั้งหลายไปตกนรกนั้นแล้ว ถ้าเป็นประเภทที่หนักมากตกนรกก็กัปก็กาลป์ก็ไม่พ้นขึ้นมาได้ เพราะกรรมยังไม่สิ้น ต้องเสวยกรรมตลอดไป จนกระทั่งกรรมนั้นสิ้นแล้วเบาบางขึ้นมาก็เลื่อนขึ้นมาเป็นนรกหลุมที่สองที่สามที่สี่ จนกว่าจะได้เป็นมนุษย์นี้มากขนาดไหนที่สร้างความฉิบหาย ความทุกข์ความทรมานแก่เราเอง ด้วยความเพลิดความเพลินไม่มีฝั่งมีฝาย อย่างนี้ไม่สมควรแก่เราเป็นชาวพุทธเลย

จึงขอให้หน้าพุทโธ ธัมโม สังโฆ บทใดก็ตามที่เราชอบถูกจริตนิสัยของเรา ให้นำเข้ามาเป็นเครื่องระลึกอยู่ภายในใจ เป็นสาระของใจ เป็นสรณะของใจที่พึ่งเป็นพึ่งตายงานอันนี้เราทำได้ทุกเวลา เราจะเดินเหินไปไหนเราก็ระลึกธรรมเหล่านี้ได้ เราจะทำหน้าที่การงานเขียนหนังสืออะไรอยู่ เราก็ระลึกถึงธรรมเหล่านี้ได้ เหมือนเราระลึกถึงความโลกความโกรธาอะตัมหา ความฉุนเฉียว ความรักความชัง เราระลึกได้ทุกเวลาที่เรากำลังทำงานอยู่นั้น นี่เราระลึกธรรมก็ขอให้ระลึกแบบเดียวกัน

จิตใจนี้เปิดทางให้ทำงานทุกประเภท คือทำงานทางชั่วจิตใจก็เปิดให้ ทำงานทางดีจิตใจก็พร้อมที่จะรู้ไปทางดีทางชั่วตามงานที่ทำ เราจึงแยกจิตใจของเราให้มีหลักภายในใจ เช่นเราเดินไปที่ไหนมาที่ไหน ขอให้พี่น้องทั้งหลายอย่าลืมคำว่าพุทโธ นี่แหละคือที่พึ่งของใจ นี่คือหลักของใจ นี่คือเรือนของใจอย่างแท้จริง เรือนภายนอกเป็นบ้านเป็นเรือนตึกรามบ้านช่อง เหล่านั้นเป็นเรือนเพื่อความอยู่สบายของร่างกายเท่านั้น พอร่าง

กายหมดความหมายได้แก่ตายลงไปแล้ว สิ่งเหล่านั้นก็หมดความหมายลงทันที แต่ใจนี้ไม่ได้หมดความหมาย ตายจากชาตินี้แล้ว อัฐภาพนี้แล้ว จิตถอนตัวออกไปไปสู่อัฐภาพข้างหน้า

อัฐภาพข้างหน้านั้นเป็นร่างข้างหน้า ภพข้างหน้านั้นเป็นภพเช่นไร ก็ขึ้นอยู่กับกรรมดีกรรมชั่วที่เราทำไว้แล้วตั้งแต่ในภพนี้หรือภพก่อนหน้า ถ้าเราทำกรรมชั่วช้ำลามกไว้ กรรมชั่วช้ำลามกนั้นจะเข้าพันจิตใจ บังคับจิตใจให้ไปเกิดในสถานที่ไม่พึงปรารถนานั้นแล เช่นอย่างน้อยไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน จากนั้นเป็นเปรตเป็นผี จากภพของเปรตของผีของสัตว์เดรัจฉานแล้ว ถ้ากรรมยังหนักยิ่งกว่านั้นอีกก็ลงไปถึงนรกได้ ถ้ากรรมไม่หนักก็เร็ว ๆ ร้อน ๆ เกิดในภพนั้นภพนี้ ตามวิถีของจิตที่ไม่เคยมีป่าช้าไม่เคยตายประจำตัว

จิตนี้ไม่เคยตายขอให้พี่น้องทราบเอาไว้ ตายแต่ร่างกาย เช่น สัตว์เกิดมาสัตว์ตายได้ มนุษย์เกิดมามนุษย์ตายได้ แต่ทั้งสัตว์ทั้งบุคคลเกิดก็ดีตายก็ดี ใจนั้นไม่มีคำว่าเกิดว่าตาย เป็นแต่เพียงว่าไปสวมเข้าไปในร่างใดก็เรียกว่าเกิด ร่างนั้นหมดสภาพก็เรียกว่าตายเท่านั้น จิตก็ออกจากร่างนี้แล้วไปสู่ร่างข้างหน้า นี่ละเรื่องของจิตจึงไม่มีคำว่าฉิบหาย คำว่าสูญไปไหน ให้สงวนจิตดวงนี้ไว้ด้วยธรรมเป็นเครื่องประคับประคอง การทำบุญให้ทานอย่าปล่อยอย่างวาง เป็นนิสัยของชาวพุทธ บุญนี้แหละจะเป็นคู่พึ่งเป็นพึ่งตาย ผากชีวิตจิตใจไว้ได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เวลามีชีวิตอยู่ก็ชุ่มเย็นจิตใจ

คนมีบุญตายแล้วก็ไปเกิดสวรรค์ชั้นพรหม ถ้ากุศลมากกว่านั้นตายแล้วก็ไปนิพพานเลย นี่ละอำนาจแห่งการสร้างความดีเข้าสู่จิตใจ สมนามว่าจิตใจไม่เคยตาย จึงต้องหาเครื่องสนับสนุนอันดีงามที่เป็นความสุขให้แก่จิตใจของเรา เราจะไปเกิดในภพใดเรามีบุญแล้ว ไม่ต้องถามหาภพว่าจะไปเกิดที่ใด บุญกุศลที่เราสร้างไว้ติดแนบกับหัวใจเรานี้แล จะพาไปเกิดในสถานที่ที่ดีคติที่สวยงามและสมหวังตลอดไปเรื่อย ๆ เพราะอำนาจแห่งบุญ

การให้ทานก็เป็นบุญประเภทหนึ่งที่หนุนเข้าสู่ใจ การรักษาศีล ศีลข้อใดก็ตามขอให้รักษา ให้มีสมบัติคือศีลสมบัติเข้าประจำใจเราบ้าง อย่าปล่อยเลยตามเลย ตั้งแต่วันเกิดมาจนกระทั่งวันตายไม่มีศีลสักข้อติดตัวเลย ว่าตนได้รักษาศีลข้อนั้น ๆ อย่างนี้มันเกินไปสำหรับมนุษย์ชาวพุทธเรา ขอให้มีการรักษาศีล ศีลเป็นสมบัติอันล้ำค่าประจำใจของเรา จะพาเราไปสวรรค์นิพพานได้ด้วยศีล

สมาธิภาวนายังเป็นของสำคัญมากทีเดียว เช่น การเจริญเมตตาภาวนาดังพระท่านไปอยู่ในป่าในเขา นั่นแหละท่านไปอบรมภาวนา คืออบรมจิตใจไม่ให้คิดสายส่ายไปทางภายนอกที่เป็นกิเลสตัณหา สร้างบาปสร้างกรรมใส่ตนเอง ท่านสำรวจมรรวังด้วย

จิตตภาวนา มีสติตั้งระมัดระวังตนอยู่โดยวิธีการต่าง ๆ เช่น นั่งสมาธิภาวนาบ้าง เดินจงกรมบ้าง เหล่านี้ล้วนแล้วตั้งแต่ท่านสร้างคุณงามความดีเข้าสู่ใจ ใจเมื่อได้รับการอบรมที่ถูกที่ดีเป็นเครื่องกำกับตนอยู่โดยสม่ำเสมอแล้ว อยู่ที่ไหนก็สบาย ๆ

ขอยกตัวอย่าง พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาจากแดนแห่งป่า พระอรหันต์ทั้งหลายตรัสรู้ธรรมขึ้นมาจากแดนแห่งป่า ในภพในชาติ ตามถ้ำเงื่อมผา พระกรรมฐานทั้งหลายท่านบำเพ็ญตามเยี่ยงอย่างของพระพุทธเจ้า เช่น พระกรรมฐานท่านไปเที่ยวภาวนาอยู่ในป่านั้นเขาลูกนี้ดังที่เราได้เห็นอยู่นี้ ท่านก็บำเพ็ญจิตใจของท่านให้มีความแน่นหนามั่นคงและแน่นอนต่อคติของตนมากขึ้น นี่คือการอบรมคุณงามความดีเข้าสู่ใจ ผู้นี้เรียกว่าเป็นผู้มีที่พึ่ง

เราเป็นฆราวาสญาติโยมจะอย่างไรท่านไม่ได้ก็ตาม ขอให้เป็นผู้มีศีลปฏิบัติประเภทของลูกศิษย์มีครูตื่นขึ้นมาให้ไหว้พระเสียก่อน มันจะโดดจะเดินไปไหนให้บีบบังคับเอาไว้ ถ้ามันยังดีอยู่หาเชือกมารัดขามันไว้เสียก่อน แล้วให้ไหว้พระ อรหันต์ สมมาสมพุทธโธ สุภาคุขาโต สุปฏิปันโน แล้วจึงปล่อยเชือก ที่นี้มันจะพาแผ่นลงทวิปไหนก็คอยดูมันไป แต่ระวังมันจะแผ่นลงทวิปนรกทั้งเป็นนะ ให้คอยดูมันไป บังคับมันไว้ในศีลในธรรมเราจะเป็นคนดีตลอดไป

เพราะเรื่องกิเลสนี้เป็นข้าศึกของธรรม ถ้าเราจะบำเพ็ญคุณงามความดี กิเลสไม่ให้ทำ ถ้าจะให้ไปไกลไกลตามอำนาจของกิเลสแล้ว เปิดโล่งไม่มีสถานีเลย นี่ละที่สัตว์โลกเสียเปรียบกิเลสเสียเปรียบตอนนี้ เพราะปล่อยตัวจนเกินไป ไม่มีธรรมเป็นเครื่องหักห้ามกันบ้าง ขอให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้หักห้ามด้วยศีลด้วยธรรมที่เรียกว่ารบกัณฑ์ ข้าศึกรบกัน นักมวยเขาต่อยกันบนเวที ต่างคนต่างเจ็บต่างคนต่างปวด ต่างคนต่างทุกข์ แต่เขาหวังชัยชนะเป็นพื้นฐานสำคัญแห่งการต่อสู้กัน

อันนี้เรารบกับความชั่วช้าลามก กิเลสตัณหาประเภทต่าง ๆ ที่ลากเราไปไม่มีเขตมีแดน ที่นี้เราจุดลากกิเลสตัณหาเข้ามาบำเพ็ญธรรม นี่เรียกว่ารบกัณฑ์ กิเลสขี้เกียจภาวนาเราขยันภาวนา กิเลสมีความตระหนี่ถี่เหนียวไม่ยอมทำบุญให้ทาน เราแย่งมันมา นี่เรียกว่ารบกัณฑ์ เราแย่งมันมาทำบุญให้ทาน แย่งมันมารักษาศีล แย่งมันมาเจริญภาวนา นี่เรียกว่ารบกัณฑ์ มีทุกข์บ้างเป็นธรรมดาเพราะเป็นการต่อสู้จะเอาชัยชนะ ถ้าเราจะปล่อยตัวตลอดเวลา หมอบให้กิเลสเหยียบย่ำตลอดเวลาจะหาความสุขไม่ได้มนุษย์เรา ออย่างว่าแต่เกิดในภพนี้ ภพไหน ๆ ความสุขไม่ได้เกิดเพราะอำนาจของกิเลสพาให้เป็นไป ความสุขเกิดขึ้นเพราะอำนาจแห่งการสร้างคุณงามความดีมีศีลมีธรรมภายในใจต่างหาก

วันนี้ก็ได้พูดถึงเรื่องศีลธรรมให้พี่น้องทั้งหลายได้นำไปปฏิบัติ ให้มีขอบเขตบ้าง ขอให้ฟังคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ภาษาของศาสนานี้เป็นภาษาที่ตายใจได้เชื่อถือได้

ไม่มีคำว่าผิดพลาด แต่เรื่องความรู้สึกของเรา การกระทำของเรา มันขัดแย้งต่อศาสนา อยู่เสมอ เราจึงเป็นข้าศึกต่อเราด้วยการทำความชั่วซ้ำลามาก จึงเกิดความกระทบกระเทือนอยู่ตลอดเวลา เพราะทำตามอำนาจของกิเลสจึงหาความสุขไม่ได้ ให้เราตั้งใจปฏิบัติตัวของเราให้ดี

วันนี้สอนด้านจิตตภาวนา เพราะเป็นห่วงพี่น้องชาวพุทธเรามากจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา มีแต่ไขว่คว้าหาวัตถุภายนอก ดีเพราะอันนั้น ดีเพราะอันนี้ ส่วนจิตใจของเรา เป็นพินเป็นไฟเผาอยู่ตลอดเวลา ไม่ดับบ้างเลย ไม่ชำระจิตใจด้วยศีลด้วยธรรม ด้วยเจริญเมตตาภาวนาบ้างเลยนี้ เราจะเสียเปรียบกิเลสตลอดไป จึงต้องให้พยายาม ให้มีการต่อสู้กัน ให้มีหลักใจ

เกิดมาก็ลอย ๆ อยู่ก็ลอย ๆ เวลาตายไปแล้วก็ลอย ๆ เป็นมนุษย์ที่ลอย เป็นเราที่ลอย เป็นเขาที่ลอย ใครก็ลอยเหมือนกัน ถ้าไม่มีธรรมในใจแล้วลอยทั้งนั้น จะมีเงินกองเท่าภูเขาก็ตาม หัวใจลอยเสียอย่างเดียวเงินไม่มีความหมายอะไรเลย เจ้าของตายไปแล้วเงินกองเท่าภูเขาที่กองอยู่นั้นแหละ แต่เจ้าของไปลงนรกทั้ง ๆ ที่เงินกองเท่าภูเขาเพราะไม่นำมาใช้ เนื่องจากกิเลสมันหึงมันหวงตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ยอมเสียสละทำบุญให้ทานแต่ประการใดเลย ตายแล้วก็ไปแต่ตัวเปล่า ๆ ทาบแต่บาปแต่กรรมไป กองสมบัติพิสดานต่าง ๆ ก็ทิ้งอยู่ในโลกนี้เกลื่อนกล่นไปหมด

เราเคยเห็นไหมว่าใครตายลงไปแล้วได้ขนทรัพย์สมบัติเงินทอง ตีกรามบ้านช่อง กองสมบัติไปด้วย ไม่เคยเห็นมี มีแต่ตายไปแล้วแม้แต่กระดูกก็ทิ้งอยู่ที่แผ่นดินนี้แล เขาจะฝังเขาจะเผาก็แล้วแต่ มีเท่านั้น แต่ส่วนใจมีความหมายตลอด คนทุกข์คนจนก็ตามถ้ามีบุญมีกุศลรักใคร่ใฝ่ธรรมตามคำสอนพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นแนวทางที่ถูกต้อง แม้ยามที่สุดนี้แล้ว ผู้นั้นตายแล้วไปสวรรค์ได้ไม่สงสัย ไม่ขึ้นอยู่กับการสูงต่ำประการใด ขึ้นอยู่กับการทำดีทำชั่วฝังอยู่ที่หัวใจ ถ้าทำชั่วมหาเศรษฐีตายไปแล้วลงนรกได้เช่นเดียวกับสัตว์โลกทั่ว ๆ ไป คนทุกข์คนจนทำความชั่วซ้ำลามากก็เหมือนกัน ตายลงไปแล้วก็ลงนรกได้เช่นเดียวกับบุคคลทั่ว ๆ ไป แต่ถ้าผู้มีคุณงามความดีมหาเศรษฐีตายก็ไปสวรรค์ได้ คนทุกข์คนจนตายก็ไปสวรรค์ได้

แม้แต่สัตว์เดรัจฉานตายแล้วเขายังไปสวรรค์ได้ ดั่งนิทานที่ท่านแสดงไว้ว่า พระกำลังสวดมนต์อยู่ในถ้ำ เพดานถ้ำนั้นพวกค่างควาเข้ามาเกาะเต็มอยู่บนเพดานถ้ำ เวลาพระสวดมนต์ไป พวกค่างควาทั้งหลายเหล่านั้นฟังธรรมท่านสวดมนต์ เกิดความปีติยินดีเคลิบเคลิ้มไปตาม สูดท้ายตีนของค่างควานั้นหลุดจากเพดานถ้ำ หลุดตกลงมาถึงพื้น ถ้ำตายเลย แล้วไม่มีจำนวนน้อยนะ ท่านกล่าวไว้ในนั้นค่างควาตั้ง ๓๐ ตัวเวลาฟังเทศน์ ฟังซิเขาเป็นค่างควา เจียดวงวิกนั้นนะรู้ไหม คือค่างควา นั้นแหละเวลาจิตเขาเป็นกุศล

เขาฟังธรรมท่านสวดมนต์เขาเคลิ้มไปตามยินดีไปตาม เคลิ้มไปตาม จนกระทั่งตื่นเขา หลุดจากเพดานถ้ำตกลงมาพื้นถ้ำนี้แล้วตายไปด้วยกัน ค้างคาวเหล่านี้ไปสวรรค์ได้ด้วย กัน นี่เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าแสดงไว้

สัตว์ก็ตาม คนก็ตาม ถ้ามีบุญแล้วไปสวรรค์ได้ทั้งนั้น สวรรค์ไม่ได้กีดกันว่าเป็นชาติชั้นวรรณะใด ขอให้บุญมีกุศลสมควรแก่สวรรค์ชั้นนั้น ๆ แล้วเราก็จะได้ไปสวรรค์ ชั้นนั้น ๆ ตามอำนาจแห่งบุญกรรมของเราที่สร้างมามากน้อย แต่คนสร้างบาปสร้างกรรมก็เหมือนกัน ไม่มีชาติชั้นวรรณะ ตายแล้วลงนรกได้ด้วยกัน ลงได้ด้วยความชั่วกตสัน พาให้ลงไป ให้พากันจำ

วันนี้ได้นำธรรมะมาสอนพี่น้องทั้งหลาย ให้เป็นที่ลงใจว่า ศาสนานี้สอนไม่มี เคลื่อนคลาด ไม่มีผิดมีพลาด สอนอย่างตรงไปตรงมา อย่างพระพุทธเจ้าท่านมาสอน โลกให้เราได้ทราบอยู่ทุกวันนี้ประจักษ์ใจของชาวพุทธก็เช่นว่า บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี เปเรตผีประเภทต่าง ๆ ทั่วแดนโลกธาตุนี้มี เหล่านี้ พระองค์ทรงรู้ทรงเห็นมาหมดแล้วมาสอนสัตว์โลก เราผู้ปฏิบัติตามเพราะเราเป็นคนตา บอดต้องเชื่อคนตาดีคือศาสดาองค์เอก ที่ทรงรู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่างแล้วปฏิบัติตาม ท่าน

เราไม่เห็นบาปก็ตามทั้ง ๆ ที่เราเป็นผู้สร้างบาปแต่ไม่เห็นตัวบาป เหมือนกับคน ตาบอดทำงานแต่ไม่เห็นงาน เดินตามทางแต่ไม่เห็นทาง ชนต้นไม้แต่ไม่เห็นต้นไม้ก็ ตาม ให้เชื่อคนตาดี คนตาดีพาไปที่ไหนให้ไป นี่ก็ให้เชื่อพระพุทธเจ้า ว่าบาปมี พระ พุทธเจ้าเองเป็นผู้เห็นเป็นผู้บอก เราไม่รู้ว่าบาปมีไม่มีเหมือนคนตาบอดก็ให้ตามพระ พุทธเจ้าไป ท่านว่าบุญมี เอ้า เราไม่เห็นบุญเป็นยังไง พระพุทธเจ้าเห็นแล้วจึงมาสอน เรา เหมือนคนตาดีจูงคนตาบอด เราก็ให้ก้าวเดินตามพระพุทธเจ้า ให้ทำความดี บุญมี ทำความดีก็ได้บุญ นรกมีพระพุทธเจ้าสอนให้ละเว้น อย่าทำบาปจะไปนรก ก็อย่าพากัน ทำ นี่เรียกว่าคนตาบอดเดินตามคนตาดี

คนตาดีพาหลีกพาแวะที่ไหนให้หลีกให้แวะ แล้วเราจะแคล้วคลาดปลอดภัย ว่า สวรรค์มี ให้พากันสร้างบุญสร้างกุศล แม้เรายังไม่เคยเห็นสวรรค์ก็ตามให้สร้างคุณงาม ความดี พระพุทธเจ้าเห็นแล้วจึงมาบอกพวกเราให้สร้างความคิดดีแล้วสวรรค์ จะเป็นสมบัติของเราเอง นี่เรียกว่าเดินตามผู้ตาดีคือจอมปราษฎ์ฉลาดแหลมคมได้แก่ พระพุทธเจ้าของเรา

พวกเราทั้งหลายเป็นคนตาบอดหูหนวก เราจะเชื่อแต่ตัวซึ่งเป็นคนตาบอดหู หนวกอย่างเดี๋ยวนี้ เราจะจมไปตลอดเวลาหาความปลอดภัยไม่ได้ ถ้าเชื่อตัวเองซึ่งกำลัง บอดอยู่เวลานี้ ต้องเชื่อท่านผู้ตาดีหูดีผู้เฉลียวฉลาด แล้วเราจะแคล้วคลาดปลอดภัย

โดยลำดับไป วันนี้ก็ได้นำธรรมะของพระพุทธเจ้ามาชี้แจงให้พี่น้องทั้งหลายว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านี้มีมาตั้งเดิมอยู่แล้ว สอนไว้อย่างถูกต้องแล้ว เราอย่ากลัวหาญชาญสร้างบาปสร้างกรรม โดยไปลบนรกว่าไม่มี เราจะจมไม่สงสัย ให้พากันสร้างคุณงามความดีนี้จะเป็นหลักใจของเรา ให้ปฏิบัติกันอย่างนี้

หลวงตาก็อุตส่าห์พยายามแนะนำสั่งสอนบ้านเมืองมานาน ตะเกียกตะกายสอนตามอรรถตามธรรมเป็นที่แน่ใจ ไม่ได้สอนด้วยความสงสัยสอนพี่น้องทั้งหลาย เราปฏิบัติมาเอง เบื้องต้นเราก็สงสัย ครั้นเวลาปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้า สิ่งใดที่ท่านบ่งบอกไว้แล้ว การปฏิบัติของเราก็ปฏิบัติเพื่อให้รู้สิ่งนั้น ๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้ว ก็ค่อยเริ่มรู้เริ่มเห็นไปตาม เมื่อเริ่มรู้เริ่มเห็นไปแล้วก็ต้องเชื่อไปโดยลำดับ ๆ เมื่อเชื่ออย่างถึงใจแล้ว ความรู้อย่างถึงใจ ความเห็นอย่างถึงใจ ทั้งบาปบุญนรกสวรรค์พรหมโลกนิพพานอย่างถึงใจ เชื่ออย่างถึงใจแล้ว การสอนไม่สะทกสะท้าน

เหมือนอย่างเราไปเห็นสิ่งใดมาด้วยตาของเราเอง เราไม่สะทกสะท้าน พูดได้อย่างจะแจ้งที่เดียว ได้ยินสิ่งใดเรื่องใดมาด้วยหูของเราเอง เราก็พูดได้อย่างจะแจ้งไม่สะทกสะท้าน อันนี้ก็เหมือนกัน ธรรมพระพุทธเจ้าที่ทรงแสดงไว้แล้ว แสดงไว้เพื่อให้ปฏิบัติเพื่อให้รู้ให้เห็นตามสิ่งที่พระองค์ทรงสอนไว้ นั้น ๆ แล้วให้ปฏิบัติไปตาม แล้วเราก็จะรู้ในสิ่งนั้น หายสงสัย ๆ ไปโดยลำดับ นี่การสอนพี่น้องทั้งหลายหลวงตาพูดตรง ๆ อย่างองอาจกล้าหาญ แต่ไม่ใช่องอาจกล้าหาญแบบโลก ๆ เขาที่ทำทายกัน เรืองอาจกล้าหาญโดยธรรมโดยความสัตย์ความจริงไม่สะทกสะท้าน ว่าเราไม่สงสัยในธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้

ตั้งแต่บาปบุญนรกสวรรค์พรหมโลกนิพพาน ตลอดสัตว์ทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุนี้มีหรือไม่มีเราไม่สงสัย เต็มหัวใจหมดแล้ว ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนนั้นบรรจุเข้าในหัวใจ ทั้งรู้ทั้งเห็นประจักษ์อยู่ในหัวใจแล้วค้ำพระพุทธรูปยังใจว่า ๑) พระพุทธรูปเจ้าไม่มี ๒) ธรรมที่แสดงไว้ไม่มี เหลวไหลทั้งสองอย่างนี้ เป็นไปไม่ได้เลย ประจักษ์อยู่ในหัวใจแล้ว แม้พระพุทธเจ้าจะปรินิพพานไปก็ปีก็เดือนก็ตาม ก็เหมือนแบบแปลนแผนผังที่เขาทำไว้เรียบร้อยแล้ว เขาตายไปเสีย นำแปลนนั้นมาสร้างบ้านสร้างเรือนก็สำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมา

นี่ก็ฉันทันเหมือนกัน ศาสนธรรมที่ทรงสั่งสอนนี้คือแปลนแห่งบุญแห่งบาปแปลนแห่งนรกสวรรค์ แปลนแห่งมรรคผลนิพพาน ให้ปฏิบัติตามแปลนที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ อันไหนที่ควรละ แปลนนี้บอกให้ละ แปลนนี้บอกให้แก้ไข ให้รับแก้ไขให้ละ แปลนนี้สอนให้สร้างให้ดีขึ้นแน่นหนามั่นคงขึ้น ก็สร้างให้แน่นหนามั่นคงขึ้น คือศีลคือทาน การภาวนาของเรา นี้เรียกว่าแปลนเพื่อไปมรรคไปผลไปสวรรค์นิพพาน ให้พา

กันสร้างแปลน ส่งเสริมแปลนนี้ให้มากขึ้นในใจของเรา แปลนไหนที่จะเป็นทางไปนรก
 ใหล่งดเว้น พระพุทธเจ้าบอกแล้วนี้ทางไปนรก แปลนนี้เป็นแปลนทางนรกอย่าพากัน
 สร้างบาปสร้างกรรม แล้วจะสำเร็จรูปเป็นนรกอเวจีเผาหัวใจเราโดยไม่ต้องสงสัย ท่านก็
 สอนอย่างนั้น

นี่ก็ได้สอนพี่น้องทั้งหลายเต็มเม็ดเต็มหน่วยเต็มความสามารถ ไม่มีคำว่าสะทก
 สะท้านในการสอนโลก เพราะเหตุใด ธรรมของพระพุทธเจ้าเหนือโลกทุกอย่างแล้วมา
 สะทกสะท้านกันหาอะไร โลกวิภูวนนี้ก็เท่ากับถึงขยะนั้นเองจะผิดอะไร แดนแห่งความ
 พันทุข์ที่ว่านิพพานธาตุเลิศเลอขนาดไหน นั้นละท่านเอาธรรมนั้นมาสอนพวกเรา ขอ
 ให้เทิดทูนธรรมนั้นด้วยการปฏิบัติตนเอง อย่าลืม พุทโธ ธัมโม สังโฆ ให้เป็นหลักใจ
 เสมอ เราตายแล้วเราจะได้อาศัย พุทโธ ธัมโม สังโฆ และการให้ทาน การรักษาศีล รวม
 เข้าเป็นกองบุญหนุนหัวใจเราไปสู่สวรรค์นิพพานโดยไม่ต้องสงสัย นี่ละเป็นจุดสำคัญ

วันนี้หลวงตาก็ได้เคยพูดเกี่ยวกับเรื่องที่มาช่วยชาติบ้านเมืองของเรา ไปที่ไหนก็
 เพื่อช่วยชาติบ้านเมือง วันนี้ก็เดินเข้าไปโน้น ไปเขตเขมร ไปดูเขตทางโน้นเขตทางนี้ มี
 ป่ามีเขาลำเนาไพรไปสถานที่ต่าง ๆ ตรงไหนที่มีป่ามีเขาลำเนาไพรมากสัตว์มาก เรา
 รู้สึกชุ่มเย็น เหมือนเราไปไหนไม่ถูกทำลายเราก็สบาย สัตว์ในป่าไม่ถูกทำลายเขาก็
 สบาย ถ้าถูกทำลายเสียเป็นยังไง เช่น กวางตัวหนึ่งเขาหากินไปกับลูกของเขา ถูก
 นายพรานไปยิงลูกเขตายเสีย แม่วิ่งหนีตายไปแล้วด้วยความกระเสือกกระสน ทั้งหวัง
 เอาตัวรอด ทั้งรักลูกของตนจนอกจะแตก แม่กวางตัวนั้นแม่แก้งตัวนั้น ท่านจึงให้เห็นว่า
 คุณค่าแห่งชีวิตจิตใจนี้เสมอกัน

ยกตัวอย่างเช่นเราจูงเด็กของเรา จูงมือลูกของเราเดินด้อม ๆ ไปนี่ ถูกคนใดคน
 หนึ่งมาจูดลูกของเราไปฆ่าต่อหน้าต่อตา เป็นยังไง แม่เป็นยังไง พ่อเป็นยังไง เอ้า คน
 ไหนก็ตามเพียงยกภาพพจน์มาเทียบให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้ เราจูงลูกของเราหลานของ
 เราไปด้อม ๆ เกิดผู้ใดผู้หนึ่งเขามาจับแขนลูกหลานของเราไปฟัดไปตีต่อหน้าต่อตา
 ตายต่อหน้าต่อตา พ่อแม่คือเรานี้เป็นยังไง จะไม่สลบไสลไปหรือ นี่ละหัวใจของสัตว์ที่
 เขามีความรักชีวิตของเขา เขามีความห่วงใยชีวิตของเขา เช่นเดียวกันกับเรามีความรัก
 ในลูกในหลานของเรา ห่วงชีวิตของลูกของหลานและห่วงชีวิตของเรานั้นแล ถ้าเกิดว่า
 เขาฆ่าลูกฆ่าหลานแล้วเขายังมาฟาดเราอีกให้ตายไปอีกเป็นยังไง ในครอบครัวเหี้ย
 เรือนนั้นเป็นยังไง เป็นไฟนรกเผาทั้งเป็นเลย

นี่ก็เหมือนกัน สัตว์ทั้งหลายเขาก็มีชีวิตจิตใจเหมือนกัน ชีวิตของเขากับชีวิตของ
 เราไม่เหมือนกัน เป็นแต่เพียงว่าเกิดมาเสวยชาติเป็นสัตว์ เวลานี้กำลังเสวยชาติเป็น
 สัตว์ วาระนี้กำลังเสวยกรรมเป็นสัตว์ พ้นจากสัตว์นี้แล้วเขาอาจไปสวรรค์ก็ได้ เพราะเขา

มาเสวยกรรมตามวาระของเขา พันวาระนี้แล้วอาจลงนรกก็ได้ พันวาระกรรมของสัตว์ตัวนี้แล้วอาจไปสวรรค์ก็ได้ เราเป็นมนุษย์ พันจากความเป็นมนุษย์นี้อาจลงนรกก็ได้ถ้าเราทำความชั่วช้าลามกมาก ถ้าเราทำคุณงามความดีเป็นที่อบอุ่นแก่ตัวเองแล้ว ตายแล้วไปสวรรค์ก็ได้ เด็กก็ไปได้ ผู้ใหญ่ก็ไปได้ ผู้หญิงผู้ชายไปได้ทั้งนั้น นี่การรักการสงวนการบำรุงเราเป็นอย่างไร ขอให้พากันรักษาตามศีลตามธรรมพระพุทธเจ้า

สัตว์แต่ละตัว ๆ มีคุณค่าอยู่ในชีวิตของสัตว์เต็มตัว มดตัวหนึ่งเขามีคุณค่าของเขาเต็มตัวของเขา เช่นเดียวกับเราเป็นคนคนหนึ่ง มีชีวิตอยู่มีคุณค่าเต็มตัวของเรา ถ้าหากชีวิตหาไม่แล้วมนุษย์ก็เรียกมนุษย์ตาย สัตว์ก็เรียกว่าสัตว์ตาย ไม่มีคุณค่าประการใด เพราะฉะนั้นจึงต้องให้รักษาชีวิตของกันและกัน ให้เห็นใจเขาใจเรา ให้เห็นชีวิตเขาชีวิตเรามีความรักความสงวนกัน

ถึงจะอดบ้างอิมบ้างไม่เป็นไร อย่าไปหาเอาเนื้อเอาหนังเขามา ฆ่าเขาแล้วเอาเนื้อเอาหนังเขามาฉาบทา หรือมาโปะเข้าที่ร่างกายของเราเพื่อเป็นอาหารกาฝาก ครั้นกินลงไปแล้วก็บาปเป็นกรรมอันแน่นหนามั่นคงเผาเราไปอีก แทนที่จะเป็นความสุขเป็นความสุขเฉพาะพุงของเราที่กินอิม ขณะที่นำเนื้อสัตว์มากิน แต่เวลาพ้นจากนั้นแล้วไฟจากเนื้อสัตว์นั้นกลายเป็นไฟนรกอเวจีเผาเรา ตกนรกนี้เป็นยังไง พิจารณาขี้เทียบเคียงกันอย่างนั้นซิ ให้เห็นใจเขาใจเรา ท่านจึงสอนไม่ให้ฆ่ากัน

นี่ละเอาเทียบ ยกภาพพจน์ขึ้นให้เห็นว่า การฆ่ากันไม่เป็นของสำคัญนี้ เอ้า ให้มีคนมาจูงลูกของเราไปฆ่าต่อหน้าต่อตาเรา สำคัญไหม ถ้าไม่สำคัญแล้วเราก็กว่าใครได้ทั้งนั้น เพราะไม่สำคัญ แต่นั่นมันทำไม่ได้ เราฆ่าเขาฆ่าได้ แต่เวลาเขามาฆ่าเราฆ่าลูกเราฆ่าไม่ได้แบบนี้เป็นอย่างนี้เป็นอย่างนี้ หัวใจเสมอกัน ต้องให้มีความเสมอภาคท่านจึงเรียกว่าธรรม ต่างคนต่างสงวนรักชีวิตจิตใจของตน อย่าทำลายกันเช่นอย่างฆ่าสัตว์

เช่นอยู่ในป่านี้ก็เหมือนกัน นี่ป่าใหญ่ป่าโตนะ ป่านี้เป็นของใคร เป็นสมบัติของพี่น้องชาวไทยเราทุกคน ๆ ทั่วประเทศไทย มีแต่ทะเลทรายไม่มีป่าเป็นที่หลบซ่อนผ่อนคลายให้เป็นความร่มเย็นเป็นสุขอยู่ได้หรือ ป่าเป็นสมบัติอันสำคัญของชาติ สมบัติของชาติคือป่าอันหนึ่ง พวกสัตว์ที่อยู่ในป่าในเขาก็เป็นสัตว์ที่ระดับชาติบ้านเมืองของเราให้พากันต่างคนต่างรักษาอย่าพากันทำลาย ต้นไม้อะไร ๆ อยู่ในป่าในเขาให้ต่างคนต่างระมัดระวังรักษา สมว่าเราเป็นเจ้าของของป่า สมว่าเราเป็นเจ้าของของชาติไทย ให้ต่างคนต่างรักสงวนสมบัติของตน อย่าพากันไปทำลาย เห็นแก่ความอยาก เห็นแก่ความมั่งง่าย เห็นแก่ความสนุกสนาน ไม่ได้คิดถึงความล่มจมที่จะเกิดขึ้นมาแก่ตัวของเราและชาติไทยของเรานั้นผิดทั้งเพนะ ให้พากันระมัดระวังรักษา

ป่านี้กว้างขวางมาก เท่าที่ทราบมาแล้วน่าจะอนุรักษ์ไว้เป็นอย่างดี จึงขอฝากความไว้วางใจความอารักขาทุกอย่างไว้ กับบรรดาพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในสถานที่ใด ขอให้พากันรักษาป่ารักษาต้นไม้ รักษาสัตว์ทั้งหลาย อย่าพากันไปทำลายแต่อย่างเดียว ผู้รักษาก็มี ไร่ผู้ที่คอยไปทำลายก็มีอย่างนี้ ผู้รักษาท่านเห็นแก่ผลประโยชน์ใหญ่หลวงแห่งชาติไทยของเรา ผู้ที่เห็นแก่ตัวก็คอยไปด้อมไปมองไปยังไปฆ่ามัน แล้วไปหาตัดต้นไม้ในป่าในเขาเอามาทำเป็นบ้านเป็นเรือน นอกจากนั้นยังเอาไปขายจำหน่าย เพื่อหวังเป็นเศรษฐี ในท่ามกลางกองทุกข์ของคนทั้งชาติเพราะการทำลายป่าไม้นี้สมควรแล้วหรือ ให้พากันพิจารณาให้ดีสิ่งเหล่านี้ ให้พากันรักษา

ป่าเป็นสมบัติของชาติไทยเรา เป็นสมบัติของเราด้วย ทุกคนอยู่ที่ไหนต้องอาศัยร่มไม้ชายคา ป่าเป็นเครื่องประดับชาติบ้านเมืองของเรา ถ้ามีแต่ทะเลทรายแล้วอยู่ไม่ได้ นะ รังหัวชุกหัวซุนหาที่หลบ หลบที่ไหน ก็ต้องหลบเข้าป่านั้นสิ นี่ป่าเราก็กถูกทำลายเสียหมดใช้ไม่ได้นะ จึงขอฝากความไว้วางใจกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งที่เขตจังหวัดสุรินทร์เรา ให้พากันต่างคนต่างรักษาป่านี้ไว้ให้เป็นความสง่างาม เป็นเครื่องประดับชาติไทยของเราด้วยกัน ทั้งฝ่ายอำเภอ ทั้งฝ่ายจังหวัด ประชาชนราษฎรอยู่ในที่ใด ๆ ให้พากันต่างคนต่างรักษา ทั้งสมบัติคือต้นไม้ภูเขาทุกอย่างที่เต็มอยู่ในป่านั้น และสัตว์ป่าก็อย่าไปทำลายเขา ให้เห็นชีวิตของเขาเป็นความจำเป็น เป็นความรักความสงวนเช่นกับชีวิตของเรา เราก็คือว่าเป็นผู้รักษาชาติบ้านเมือง บาปกรรมเราก็ไม่มี

ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแต่ละตัว ๆ นี่หาบบาปหาบกรรมมาเผาตัวเองมากน้อยเพียงไร เราเห็นแก่พุงเป็นของสำคัญยิ่งกว่าเราจะไปตกรนกรหรือ ตกรนกรก็ตกขอให้ได้กินเนื้อตัวนี้อ้อมท้องแล้วก็ไป มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ ไฟนรกเวลาเผาแล้วเผาตลอดตั้งกับตั้งกลับ ไม่ได้ฟื้นขึ้นมาก็มีเยอะ เวลานี้ยังเยอะ แล้วสัตว์โลกยังจะไหลลงไปสู่นรกอีก พูดแล้วน่าสลดสังเวชนะ

กิเลสมันหลอกกว่านรกไม่มี ๆ แต่การทำชั่วเพื่อนรกรทำทั่วหน้ากัน แล้วไหลลงไปสู่นรก นรกรท่านไม่ลำเอียง บาปบุญไม่ลำเอียง ใครทำบุญเป็นบุญ ใครทำบาปเป็นบาป ใครทำที่แจ้งที่ลับไม่สำคัญ สำคัญที่ทำลงไปแล้วต้องเป็นอันทำทั้งดีและชั่ว ให้พากันระมัดระวัง รักษาตัวต้องรักษาอย่างนี้ อย่าเห็นแก่ใส่แก่พุงอย่างเดียว ให้เห็นแก่อดิตอนาคตของตัวเองบ้าง จะพอแก่พอไขกันไป

วันนี้ได้เทศนาว่าการให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วถึงกัน การช่วยชาตินี้เราก็คงพยายามเต็มกำลังความสามารถ นับตั้งแต่ได้เริ่มออกเป็นผู้นำมา หลวงตาได้พูดถึงเรื่องความลำบากลำบากนี้ลำบากมาก เพราะแก่แล้วเวลานี้อายุถึง ๘๖ ปีแล้ว ฟังซิ ยังขึ้นบนธรรมมาสันพูดบั้งเบ้ง ๆ อยู่ที่นี่ มีอาจารย์ที่ไหนองค์ไหนบ้างมาพูดเหมือนอย่างหลวง

ตาเวลานี้ นี่ก็เพราะความเมตตาสงสารต่อชาติไทยของเรานั้นเอง จึงได้อุตส่าห์พยายามตะเกียกตะกายมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย

สมบัติมีมามากน้อยนี้ เรากวาดเข้ามาอยู่ในความรับผิดชอบของหลวงตาทั้งหมด เป็นผู้สั่งเก็บส่งจ่ายแต่ผู้เดียว จึงไม่มีคำว่ารั้วไหลแตกซึมไปไหน ขอให้พี่น้องทั้งหลายตายใจได้เลยว่า สมบัติเหล่านี้จะไหลเข้าสู่คลังหลวงและเพื่อชาติไทยของเราโดยถ่ายเดียว จะไม่มีรั้วไหลแตกซึมไปไหนเลย เรารักษาด้วยความเข้มงวดกวดขัน เช่น ทองคำ เราจะเข้ามอบทองคำแต่ละครั้ง ๆ หรือดอลลาร์แต่ละครั้ง เราเชิญนักกฎหมาย หัวกะทิเป็นคณะ ๆ มาเลย มาประชุมปรึกษาหารือกัน เกี่ยวกับทางกฎหมายและสมบัติเหล่านี้จะปลอดภัยด้วยวิธีการใด จนกระทั่งเป็นที่ลงใจแล้วว่าสมบัตินี้ปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มีใครจะเอากฎหมายข้อใดมาแบ่งสันปันส่วนจากสมบัติเหล่านี้ไปได้ สมบัติเหล่านี้คงคลังไปตลอดจนกระทั่งสุดขีดสุดแดนของเมืองไทยเรา ไม่มีใครมาแตะต้องได้ เราก็มอบทองคำลงในจุดที่ปลอดภัยตลอดไปนั่นเอง ไม่มีใคร กฎหมายข้อใด รัฐบาลใด ที่จะมาถอดมาถอนมายื้อแย่งเอาไปได้ เพราะกฎหมายตั้งไว้เรียบร้อยแล้ว บังคับอย่างเข้มงวดกวดขัน เราก็ปลงลงในที่จุดนั้น ๆ ตลอดไป ในกาลต่อไปเราก็ทำอย่างนั้น

เราทำด้วยความเมตตาความสงสารพี่น้องชาวไทยของเราอย่างยิ่ง คำที่ว่ารั้วไหลแตกซึมนั้นไม่มี บอกได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย เรื่องความมัวหมองเป็นมลทิน เพราะการดำเนินงานจากสมบัติที่พี่น้องทั้งหลายบริจาค ว่ารั้วไหลแตกซึมไปไหนบ้างไม่มี พูดได้อย่างเต็มปาก เพราะหลวงตาเป็นผู้รับผิดชอบเองในสมบัติเหล่านี้ แม้คณะกรรมการที่ตามมานับเงินนี้ก็เป็นการที่หลวงตาเป็นผู้จัดมาเอง เป็นหัวใจอันเดียวกัน สะอาดอย่างเดียวกัน เมื่อนับมาได้แล้วมอบให้เท่าไร เราเป็นผู้สั่งให้เข้าบัญชีไหน ๆ เพราะบัญชีโครงการช่วยชาติมีหลายบัญชี เป็นเรื่องของเราเป็นผู้สั่งแต่ผู้เดียว จะลงในบัญชีไหนจำนวนมากน้อยเพียงใดเราเป็นผู้สั่งเสียทุกอย่าง จึงไม่มีที่สงสัยว่าจะรั้วไหลแตกซึมไปไหน จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบตามเรื่องที่เรียนให้ทราบนี้โดยทั่วกัน

จึงขออุตส่าห์พยายามทุกคนให้ช่วยชาติของเรา ไม่ช่วยไม่ได้นะ ต่างคนเมื่อรักชาติแล้วต่างคนต่างเสียสละเพื่อชาติของตน แล้วต่างคนต่างทะนุถนอมในสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเรา เกี่ยวกับชาติของเรา เช่นการเป็นอยู่ป่วย ก็ขออย่าได้สุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือย จนเกินเหตุเกินผล ให้ประหยัดมัธยัสถ์ การกินก็ให้ประหยัดมัธยัสถ์ การอยู่ก็ให้ประหยัดมัธยัสถ์ อย่าอยู่อย่างกินอย่างใช้สอยอย่างสุรุ่ยสุร่าย จะเป็นการทำลายชาติไทยของเรา นับตั้งแต่การทำลายตัวเราไปหาส่วนรวมจนกระทั่งถึงชาติไทยได้ และสามารถที่

จะทำเมืองไทยให้ล่มจมได้ ด้วยความสุรุษุ่ยสุร่ายของคนไทยทั้งชาติซึ่งมีจำนวนตั้ง ๖๒ ล้านคน

ถ้าต่างคนต่างได้รับบรรณาธิกรณคำสั่งสอนที่เป็นธรรมชาติที่แน่นอน และเชิดชูให้บ้านเมืองเราเจริญโดยถ่ายเดียวแล้ว ต้องเป็นคนประหยัดมัธยัสถ์ ต้องประหยัดมัธยัสถ์ ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวของเรา แล้ววันหนึ่งคน ๖๒ ล้านต่างคนต่างประหยัด จะทุนรายจ่ายไปสักเท่าไร นี่คือการฟื้นฟูชาติไทยของเรา ต้องฟื้นฟูด้วยการประหยัดมัธยัสถ์ ด้วยจิตใจที่มีฝั่งมีฝามีเขตมีแดน นี่เป็นหลักสำคัญมาก

การแสดงธรรมวันนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุขันธ์ รู้สึกว่าอ่อนลง ๆ จึงขอขอบคุณบรรดาพี่น้องทั้งหลายที่มาเป็นจำนวนมากผิดคาดผิดหมาย เรียกว่าระดับจังหวัดเลย ไม่ใช่ระดับอำเภอ นะ จังหวัดสุรินทร์เรามีที่นี้เต็มแล้ว แล้ววันพรุ่งนี้ยังมีที่จังหวัดสุรินทร์อีก จังหวัดสุรินทร์เรานับว่าเก่งมาก อาจารย์ขอชมเชยสรรเสริญอย่างถึงใจด้วยนะ การแสดงธรรมวันนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ขันธ์แก่เวล่ำเวลา ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาท่านทั้งหลายมีท่านพล.ต.วิวัฒน์ สาทะลักษณ์ ตำแหน่งผู้บัญชาการกองกำลังสุรนารี ปกครองได้ ๑๑ จังหวัด และท่านนายอำเภอตลอดหน่วยราชการต่าง ๆ ที่มาร่วมกันด้วยความจงรักภักดีต่อชาติไทยของเรา ให้มีความสุขความเจริญโดยทั่วกัน เทอญ